AHMET BÜKE

CAZİBE İSTASYONU

ÖYKÜ

CAN

© 2012, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2012
Bu kitabın 1. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design
Kapak resmi: © Shutterstock

Kapak baskı: Azra Matbaası
İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-1537-2

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
www.canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com

AHMET BÜKE

CAZİBE İSTASYONU

ÖYKÜ

Ahmet Büke'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Kumrunun Gördüğü, 2010
Çiğdem Külahı, 2010
Alnı Mavide, 2010
İzmir Postasının Adamları, 2010
Ekmek ve Zeytin, 2011

AHMET BÜKE, 1970'te Manisa'nın Gördes ilçesinde doğdu. İlk ve orta öğrenimini Gördes'te, liseyi İzmir Atatürk Lisesi'nde bitirdi. Bir süre ODTÜ Jeoloji Mühendisliği'nde okudu. 1997 yılında Dokuz Eylül Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi İktisat Bölümü'nden mezun oldu. Öyküleri *E*, *Adam Öykü*, *Ünlem*, *Patika*, *İmge Öyküler*, *Özgür Edebiyat*, *Eşik Cini*, *Notos Öykü*, *Yeni Yazı*, *Ç*, *Sus*, *Har* gibi edebiyat dergilerinde yayımlandı. 2004'te *İzmir Postası'nın Adamları*'nı, 2006'da *Çiğdem Külahı*'nı, 2008'de *Alnı Mavide*'yi, 2010'da *Kumrunun Gördüğü*'nü (2011 Sait Faik Hikâye Armağanı), 2011'de *Ekmek ve Zeytin*'i yayımladı.

İÇİNDEKİLER

I. TAŞIN DEDİĞİ

Buluttan Buluta 15
Karakutu 19
Herkes Ana Kuzusu 23
"Ağır" Zamanlar 29
Bayrak İnmez, Devlet Bitmez 35
Gelen Evrak: 28.02.2012. Tem: 1245/89 39
"M Tipi Kapalı" 47
Ramazan ve Jeoloji 49
Dünyanın En Mutlu Allahı 53
Düşen / Düşünen Adamın Bir Günü 57

II. TUHAF SU

Su-Kavga-Su 65

Sonsöz 89

İş cinayetlerinde kaybettiklerimize

I. Taşın Dediği

Sevgili anneciğim
Kemiğim

CAHİT ZARİFOĞLU

BULUTTAN BULUTA

Sonra bunlar oldu

Fehime bakkala yürüdü. Dut ağaçları vardı yolda. Yapraklarını bırakalı ay olmuş. Avuçları gökyüzüne bakan benim, senin, bizim ağaçlarımız. Onlar öyle mahzun, kimi zaman fısıltıyla ama hiç umudu kesmeden beklerken Fehime mantosunun eteklerini –biraz da poyraz vardı– bedenlerine savurarak yanlarından geçti.

İçinde aynı kelime zıplayıp duruyordu: Seviyorum, seviyorum, çok seviyorum.

Fehime bu kışa rağmen oğlanın birine âşık oldu galiba. O yüzden bugün erkenden işini bitirdi. Dosyaları, imza kartonlarını üst üste dizdi. Bilgisayarını kapattı. Noter Hanım'ın camdan kapısını tıklattı.

"Annem biraz üşütmüş. Müsaade ederseniz..."

Fehime yerinde duramıyor: Fehime, Fehime, Fehime...

Deniz kenarına inerse, dalgaları görürse, hele sandalları, midye karıştıranları görürse sakinleşecek. Dünyayı içine alacak. Derin nefesler verecek. Sakinleşecek.

Köşedeki marketi gördü.

"Bir sigara," dedi içinden.

Son dutu geçip, önünde ekmek dolabı duran kapıya yöneldi.

Ilıktı içerisi. Işıklar yanıyordu. Kimseler yok gibiydi.

Dükkânın uzun koridorunda yürüdü. En arkadaki loşlukta oturan adamı gördü.

Başında beyaz takkesi, elinde tespih, yüzü derin izlerle sürülmüş bir amca.

Fehime yaklaştıkça adamın ağladığını gördü. Ama bildiğimiz ağlamak değildi bu. Kımıltısız ve usul bir yüzden gözyaşları akıyordu. Adam başını kaldırdı, yanında durduğu ufak pencereden dışarıya baktı. Gözlerini sildi. Yeni yaşlar belirdi. Yeni yaşlar aktı yanaklarından çenesine. Kırçıllı pantolonuna damladılar.

Fehime ile adam bir an göz göze geldiler. Adam yine eğdi başını. Tespihini kımıldattı.

Fehime geriye döndü. Çıkarken kapıda ekmekleri yerleştiren adamı gördü.

"Kusura bakmayın ekmek kalmadı da. Komşu bakkaldan üç-beş almaya gittiydim. Buyurun?"

Fehime parmağıyla içerisini gösterdi.

"Amca çok ağlıyor."

Adam doğruldu.

"Babam iki gündür gökyüzüne bakıp duruyor. Anlamadık biz de. Derdini de anlatmaz hiç."

Fehime sigara almadı. Nedense süt aldı. Denize de yürümedi. Metro durağına yürüdü.

"Annemi görsem," dedi içinden.

Turnikelerden geçti. Boş bir sıraya oturdu. Derin bir iç çekti. Ağlamaya başladı –nedense–.

Durduramadı kendini bir türlü. Tırnaklarını geçirdi koluna, dişlerini sıktı. Acıttı etini. Nafile. Sonra bıraktı iplerini. Hıçkırmadan ama durmadan gözyaşlarını akıttı önüne.

Metro geldi. Durdu. Kapılar açıldı. Fehime kalkamadı yerinden. Camdan ona bakan kadınla –Sevim, diyelim biz ona– göz göze geldiler.

Metro hareket etti yeniden.

Sevim, Menemen'de son durakta indi. İstasyonun karşısındaki ziraat dükkânına girdi. Beş kilo şeker gübre aldı. Başörtüsünü düzeltti. Yola çıkıp arka mahalleye doğru yürümeye başladı.

Telefonu çaldı yolda.

"Efendim... Yok, vardım ben Menemen'e. Bahçeye gidiyorum şimdi. Hı, evet aldım gübreyi. Sen koy çayı..."

Sevim evleri geçti. Bostanlar başladı. Gübre kokusu yükseldi. Bahçenin birinde bağlı sakız keçisi bağırdı uzun uzun.

Kavaklar bitti. Son narı, son ayvayı geçti. Bahçelerine vardı. Telle bağlı kapıyı açtı. Girdi. Sevim, gübre torbasının ağzını açtı. Avucunu doldurdu. Çilek ocaklarının başına vardı. Ağır ağır gübreyi sermeye başladı.

Aniden durdu. İçi bulanır gibi oldu.

"Yine gebe mi kaldım ben?" diye düşündü.

Gitti bir zeytin kütüğüne oturdu. Çöker çökmez de ağlamaya başladı. Eli ayağı boşaldı sanki. İncecik bir yağmur oldu ondan kalan gözyaşı. Tekir kedinin biri –muşmulanın çatalına pusmuş öte daldaki serçeyi gözleyen toraman tekir– durup kadına baktı uzun uzun. Daldan atladı yere. Önce sağ, sonra sol patisini yaladı. Lokma kadar serçe hâlâ orada duruyordu ama gitti tavuk kümesinin çinko damına sıçradı. Kadına yeniden baktı. Sonra bulutlara baktı.

İki gün önce olandı

Kurt indi. Tek başına. Arka ayağında duman rengi bir akıtma. Alnından gözüne inen siyah lekesiyle kurt indi çok uzakta bir yerde. Havayı derin derin kokladı. Yanık kokusunu takip etti. Et ve kemik çekti onu. Koşmayacak, kovalamayacak bir avı. Ne sürüden geri kalmış kocamış bir koyun, ne yılkı, ne korkmuş bir tavşan. Pıh-

tısından donmuş, çatlamış kan.

Kurt bir yangın toprağına vardı. Taşın üzerindeki karaltı çekti onu. Yaklaştı. Boynundan yarılmış ve dehşetli dizginiyle fırlamış bir katır. Zor ölmüş.

Kurt ete vardı. Açık gözlerine baktı katırın. Katırın gözlerinde bulut.

Kurt döndü, açlığına geri yürüdü.

Kurt dağına geri çıktı.

O bulut kaçtı uzaklara...

31 Aralık 2011

KARAKUTU

Tavandaki ışık büyüdü. Güneş doğdu sanki içeriye. Döşek ısındı, dizlerim ısındı, kan yürüdü içimde. Yanar mıyız acaba bu sıcaktan? Bunca kar varken, çığ ve buz topu doğmuşken yollarda, nasıl olacak? Komşular nem koydu dudağıma: iki nokta su, iki serin çocuk, iki damla çeşme suyu.

"Uyan oğlum."

"Ağlasa geçecek."

"Vur dizlerine."

Gözlerimi açtım: Annem köşede çökmüş, yanında iki halam. Gülüyorlar. Annem gülüyor, büyük halam sarılıyor ona, küçük halam gözyaşını siliyor ikisinin. Sonra elini göğsüne bastırıyor.

"Çok şükür ablam," diyor.

"Çok şükür, bugünleri gördük bak. Şimdi yeri, yuvası belli. Değil mi ablam? Hemen köyün yukarısında artık. Atasının, dedesinin yanında. Sabah kalk, çocukları okula yolla, yemeği koy. Doğru git yanına abimin."

Gözümdeki kar çözülüyor iyice. Kendime gelince amcaoğlunu gördüm. Yamacımda. Bana bakıyor.

"Hadi kalk. Dolaşalım bi. Açılırsın."

Kalkınca, elini koyuyor belime. Daldaki yaprağım. Kar var üstelik hâlâ bende. Düştüm, düşeceğim.

Annem beni görünce koşuyor yanıma. Tutmaya çalışıyorlar ama dinlemiyor kimseyi. Elimden tutuyor. Koridora çıkarıyor beni. Konu komşu hep orada.

Yere diz çöküyor. Beni de çekiyor yanına.

Karşımızda bir bisküvi kutusu: Filli Kaymaklı: Şöyle yazıyordu kartonunda [doğadan buğday, mis yumurta, en temiz sütler el değmiyor bizde, her şey sizin için çocuklarınız için mikropsuz ağrısız bisküviler arasında kaymak özenle yapıldı sütü kaynattık taşırmadık güğümden pençelerimiz sineklikli ayranımız karasız ellerimizi yıkadık her karardan sonra her "iş" sonrası dua ettik büyük kitaplara el koyup iki bisküvi arası en leziz en temiz en yüce kaymağımız yiyiniz siz çocuklarımız]

O kadar yazıyor ki anneme rağmen okudum hepsini.

Koridorda konu komşu. Susuyorlar.

"Bak," dedi annem. Açtı kartonu. Uzandı.

"Bak, bundan tanıdım. Bilemezsin, dediler. Bekleyeceksin, hükümete gidecek bunlar. Ama ben bir baktım çukura. Görünce tanıdım."

Annem yırtılmış ve delik deşik ve kara bir şalvarı elinde sallıyor. Gülüyor hem.

"Babanın bu. Geldiler aldılar ya. O sabahtan aklımda. Hiç unutmadım ya ben. Çukurda görünce çamurun içinde, kemiklerin yanında..."

Annem ellerini başına vurunca aldılar, götürdüler içeriye.

Kara şalvar düştü önüme.

Aldım, kutuya koydum. Bisküvi kutusunda babam.

[Kutu: Allah çok büyük. Çok büyük Allah. O dokundu büyük dedem oldu. Dağlar oldu. Dağda ateşler oldu. İnsanlar oldu. O dokundu babam oldu. Babamdan ben oldum, yedi damla olduk. Sonra annem ocağa aş vurdu. Allah dokundu beyaz bir taksi oldu. Köyün yoluna dolandılar. Kapımıza kadar geldiler: Babamı aldılar.

Bir kalenin içine götürmüşler. Gözünü bağlamışlar, gözünü açmışlar soru olmuş Allah dokununca kelimeler varmış çünkü önce böyle havada uçuşan kar gibi yan yana gelince yapışınca sorgu olmuş babama çok kızmış o kelimeler yan yana gelince ateşteki maşa gibi kızarmış sonra babamın gömleğini yırtmışlar gözünü bağlamışlar yine iki koluna girip yerde ayakları kan içinde buzda toprakta çukurun yanında çukur çukur kuleleri tersine çevirip en derin kuleleri toprağa batırıp çukur yapmışlar. Allah o kadar büyük ki annem buldu işte babamı]

Amcaoğlu götürdü beni. Karşı tepeye. Sigara içtik sonra. Ardımız mezarlık: ata yurdu. Önümüz köy: Anam, kardeşlerim, konu komşu orada.

23 Ocak 2012

HERKES ANA KUZUSU

Taşın kendi dilinde dediğiydi

"Yerimde ağırım. Çok oldu kalkamadım. Çok oldu bile diyemem. O zaman 'zaman' yoktu daha. Zamanın zıddı vardı. Bir çukur gelsin aklınıza. Çok derin. O çukur kazılırken atılan, üst üste yığılan toprak var ya: İşte o toprak büyüdükçe önce kuzgun bir tepe oldu. Ot bürüdü. Mavili beyazlı çiçekler çıktı. Aya doğru açtılar taçlarını. Gündüz oldu arılar geldiler. Sağrısında Kuran taşıyan bir at geldi. Sonra kınalı kumrular. Çukur derinleştikçe tepe büyüdü. Beni temel yaptı da dağ ufağı oldu. Böcek uçtu, kurt gezdi, boynuzları gergin dağ keçileri geldi. Canavar dediler kurt irisi oldu. Tepe dağ oldu neredeyse. Ama hepsi benden başladı. Kan gibi bir leke büyüdü sonra. Çukur derinleştikçe tepe dağa yürüdükçe, zaman dedikleri bir koku aldı ortalığı. İki yavru kuzu, biri kundakta daha, öteki ağlamayı bilememiş.

"Esker geldi."

Asker uzakta iyiydi. Yabancıydı, esmer ve kavruktu, mavi gözlü, al döşlüydü. Uzakta o da ana kuzusuydu.

Naze, Dêwa Bınêne, Hopu

Kirvemiz Aliyê Mıstafa

Kırmele köyü

Qaçan aşiretinden

Satoğli

İki süt damlası yürüdü üzerimde."

Ekmek dolabına dayandım. Bu bakkal yutacak beni. Kocaman ağzı var her şeyin. İçerideki gofretlerin, pirinçlerin, turşunun, deterjanın ve de veresiye defterinin. Daralınca kapıya çıkmak bile iyi geliyor. İki dakika dünyayı görmek, yağmur çamur bile olsa içerisinden iyidir.

Yağmur da yoktu ama. Dün yağan kardan son kalanlarla güneş vardı. Sonra Aliye Teyze göründü bahçede. Torunu kumral kızın koluna girmiş. Mırıldanıp duruyor kendi kendine.

"Aliye Teyze, nasılsın?"

Durdu. Başını kaldırdı. Mavi durgun gözlerini dikti. Işığı seçti sadece.

"Hele sen misin Cemal," dedi.

"Benim, benim. E, bak atlatmışsın hastalığı ne güzel. Maşallah."

Gülümsedi. Torununun kolunu çekti.

"Ölem ben dediydim ama beklediğim varmış. Vazgeçtim. Ha, ölmeyeceğim daha. Misafirimiz gelecek hem. Ölünür şimdi?"

Kızla bakıştık. Ben de gülümsedim.

Girdim yuvama yeniden.

Akşama doğru sesleri duydum.

"Çocuktum ben, Marçik'e gittik babamla. Aşiret atları altımızda."

Xozat'ta kar var, adam boyu. Duydunuz mu komşular?

Seyit Hemed

Davarları getirdik. Seç birini, kurban olsun dedi anam.

Dilê Ağa demiş ki, ben teslim olmam. Ölsem de inmem oraya. Siz gidin, yalvarın, ağlayın. Esker de ana kuzusu. İnsan insana kıymaz.

Lıl'ın oğlu Xıdır

Sure mezrası

"Saan'ı vurdular en son."

Kulak kabarttım. Apartmanın girişindeydi olanlar. Sanki kalabalık, sanki bir kaynaşma oldu. Dükkânın kapısı açıldı. Zeynel Abi.

"Hayırlı işler."

"O, abi hoş geldin ya."

"Hoş bulduk. Bir uzun Samsun alayım."

"Abi, hayırdır, gülüyor yüzün."

"Ya, öyle oldu. Misafirimiz var. Bayram gibi oldu."

"Uzaktan mı?"

Anlatmadı Zeynel Abi. Sigarasını da unuttu tezgâhın üzerinde. "Anlatması çok zor," dedi.

"Misafirimiz var."

Arkalarından baktım. Beyaz örtülü bir divanı taşıyorlar. Yaşlı bir kadın uzanmış. Ellerini kavuşturmuş.

Misafirin kendi dilinde dediğiydi

"Aliye. Şimdi yanımda uyuyorsun ya, o zaman da böyleydi. Babam geldi. Anam ağladı. Babam, hadi dedi anamıza. Dönüp alırız, onlar çocuktur bir şey yapmazlar. Saklanır geliriz sonra. Gelmediler. Sen uyandın. İki gün çok ağladın. Anamdan gördüydüm. Göğsüne dayıyordu seni ağlayınca. İki gün göğsüme dayadım. Ama susmadın. Sonra sardım seni sofra bezine. Komşumuza geç-

Fecira

Halvoriye

Baba, Thıte, İksor

Kirvemiz Zerė

"Qume, top atışını duyunca ormana koşmuş. Çocukları bulurum, demiş. Onları alır saklarım demiş. Demiş, hepimiz kırılsak bile, bir erkek bir kız çocuk bulurum. Onları saklarım, demiş."

Begė Bozali

Xıdır çadıra girmiş. Bakmış karısı melek gibi uyuyor. Soyunmuş o da.

Korte neresi?

Yıbısė Thü kim?

tim. Orada büyük kadın Goê yatıyor minderin üzerinde. Dedi, beni de bıraktılar. Dedi, sizi de mi bıraktılar. Dedi, ben ertesi güne ölürüm, şu peyniri ye sen. Sonra kardeşinin ağzına damla damla tükür. Birazını da sen yut. Dedi, dereyi takip et, o seni Pir Hesen'in yanına götürür. Dedi, orada insan varsa kurtulursunuz. Yoksa görüşürüz nasılsa. Ben Goê'nin gözlerinden öptüm. Su verdim ona. Peynirin de yarısını bıraktım. Dedi, bırakma sakın, gözüm görmüyor ama kokusu geliyor bana. Ben dedim, dereye bizi Pir Hesen'e götür. O dedi, tamam. Ama benden bir taş al, ne olur olmaz. Belki göremem bir daha sizden birini. Ben ondan taşı aldım. Çok yürüdük. Ayaklarım kanayınca sofra bezini çözdüm. Ayaklarıma bağladım. Seni iki elimle göğsüme bastırdım. O zaman sustun sen. Göğsüm acıdı çünkü. Dedim, bu kar benden mi düşüyor? Dedi, ben kar değilim, ben sütüm.

Sonra çok yürüdüm. Pir Hesen'in damı görülünce büyük bir adam tuttu beni. Sonra seni aldılar koynumdan. Çok ağladım. Hesen Amca koştu geldi. Dedi, günahtır. O zaman dediler, büyük kız sende kalsın. Ufağı başımızdakine götüreceğiz. Hesen Amca sustu. Beni de susturdu. Ağzımı kapattı böyle ekmek kokan eliyle.

Kıhekıl kim?

Hemed kim?

Yusufanlı, Kureşanlı

Laçi geldi, dil döktü. Ağladık önce. Sonra heybelere darı ile bulgur doldurduk. Dediler ki, gidiyoruz.
Nereye?
Gogane'ye.

Pışkek Mağarası

Marçik

"Tüfek çatmışlar. Tütün içiyor başçavuş. Ötekiler kuru ekmeği matara suyuna banıp yemişler. Dedem, su demiş Türkçe."

Pax neresi?

Sonra çok geçti seneler. Bebelerim oldu. Saçım dedi ki, ben beyaza gidiyorum torunların var senin. Sonra küçük torun geldi. Dedi nene, senin kardaşın varmış. Var, dedim. Onu bulduk biz. İyi dedim. Sağ mıdır? Sağdır ama ölmek istermiş şimdi, dedi. Dedim, beni ona götürün. Şimdi bak, sen yanımda uyuyorsun ya, ben senin bacınım. Ben senden büyüğüm hem. Ben ne dersem o olur. Ölmek yok daha. Bak, Pir Hesen bana dediydi: Esker mi büyük, Allah mı?"

Xaçeliye köyü nerede?

Rayber kimin dayısı?

Dedim, Pir Hesen. Kardaşım ufaktır. Ölür. Dedi, ölürse de bizimdir, kalırsa da. Ekmek verdi bana ağzında çiğneyip.

06 Şubat 2012

"AĞIR" ZAMANLAR

Trenler iyidir. Raylar iyidir. Yapraklar yarışır bazen vagonlarla. Kuzeyden yel aceleyle iter onları. Trenler hızlıdır. Yapraklar geride kalır. Trenler kazanır hep.

Tıkırtılar yavaşlayınca gözlerini açtı Ergun. Yanındaki adam ayaktaydı. Paltosunun yakalarını kaldırmış, elinde çantasıyla ona eğildi hafiften.

"Size iyi günler."

Ergun, başıyla selamladı.

Haydarpaşa Garı serindi. İskeleye doğru merdivenlerden inmeye başlayınca daha da serinledi ortalık. Bir martı tam karşıda rüzgâra inat durup aşağılara baktı. Martılar hızlıdır ya, uçtu gitti.

Ergun'un telefonu çaldı.

"Hah, selam Yusuf, n'aber? Evet, şimdi indim... Tamam, anladım."

Ergun turnikeleri geçip, iskeleye girdi.

Bir vapur aldı, götürdü onu.

Yusuf'la Ergun karşıda sarıldılar birbirlerine.

"Oğlum, hani çantan?" dedi Yusuf.

"Bir gece kalacağım. Yük etmeyeyim, dedim."

"Yuh! Buraya kadar geliyorsun, kalmayacak mısın?"

"Yok, hocam. İşler çok. İstesem de yani..."

İnsan bazen istese de olmaz. O kadar olmaz ki, iste-

mez bile. Hem hayat insandan hızlıdır.

Ergun'la Yusuf bir kahveye oturdular. Çay içip laflad ılar biraz. Arada güldüler. Bazen sustular. Haliç vardı ötede. Deniz geçti, balıkçılar geçti, onların altında motorları geçti, dümen suları geçti. Bol balık geçti aralarından. Ama kimse fark etmedi. Birkaç martı hariç. Onlar da toktu galiba. Ses etmediler.

İki arkadaş bir taksiye bindiler. Bir mezarlıkta indiler. Yusuf bir kâğıt çıkardı cebinden. Baktı. İçeriye girdiler. Mermer taşların, servilerin, eskilerin, yenilerin, doymamışların, gök ekinlerin, ihtiyarların, Allah acısını dindirsinlerin, sıralı ölüm nasip etsinlerin yanından geçtiler.

Yusuf durdu. Kâğıda yine baktı.

"Allah ya. Ben de unutmuşum bak."

Boşlukları çapalayan iki işçinin yanına gittiler. Uzun boylu olanı dönüp bakmadı bile onlara. Öteki parmağıyla daha yukarısını işaret etti.

Sonunda vardılar.

Başında bir bayrak direği. Hafifçe yüksek mermeri. Ortasında gül ağacı.

Oturdular taşa.

Yusuf mırıldandı. Dua etti galiba. Ergun sadece oturdu. Mezara değil uzaklara bakıyordu. Aşağıdaki Haliç'e. Hızla kaçan bulutlara.

"Gidelim mi?" dedi Yusuf.

Ergun işte o zaman dönüp baktı mezara.

"Gerçekten o mu?"

Akşam iniyordu. Üşüdüler.

"Gidelim mi?"

Bir taksiden indiler. Yusuf karşıdaki tek katlı evi gösterdi. Perdeleri açıktı. Loş ışık. Birisi yürüdü odada sanki. Gölge geçti pencereden.

"Ben gelmeyeyim Ergun. Ne zamandır uğramadım; Mahire Teyze gönül koyar."

Ergun elleri paltosunun cebinde eve bakıyordu.

"Sen çıkınca ara. Benim ev iki sokak aşağıda zaten. Gelir alırım."

Ergun yürüdü. Yolu geçti. Evin küçük bahçesine girdi. Kapının önünde durdu bir süre. Zile bastı. Beyaz bıyıklı, saçları açılmış bir adam göründü.

"Merhaba, ben Zeki'nin..."

Ergun ayakkabılarını çıkardı. Adam elindeki terlikleri usulca önüne bıraktı.

"Buyur, buyur..."

İçeriye geçtiler.

Bir kadın divanda oturuyordu. Saçlarını omuzlarına bırakmış. Bir eli divan minderinde. Yarım dönmüş. Pencereden dışarıda çöken karanlığa bakıyordu.

"Mahire bak, misafir var. Zeki'nin İzmir'den ev arkadaşı."

Kadın başını çevirip baktı. Gülümsedi.

"Geç otur şöyle oğlum," dedi adam.

Ergun karşı divana ilişti. Yaşlı adam gidip ışığı açtı. Salon aydınlanınca karşı duvardaki çerçeveli fotoğrafı gördü Ergun.

"Piyade Asteğmen Zeki Uysal (1978-2005)."

Kadın Ergun'a baktı bir süre.

"Ben Zeki'nin öğrenci evine hiç gelmemiştim. Siz üç arkadaştınız, değil mi?"

"Evet. Yusuf, ben..."

"Yusuf," dedi adam. "Ha, o burada, İstanbullu."

"Evet," dedi Ergun.

"Sen nerelisin oğlum?" dedi Mahire.

"Manisalıyım."

Başını salladı kadın. Yine karanlığa çevirdi başını.

"Ya, Zeki..."

Ergun'a baktı yeniden.

"Sen nerede yaptın askerliği?"

"Ben Gelibolu'daydım."

"Gelibolu, şurada yani."

Ergun kadının parmağıyla gösterdiği karanlığa baktı. Sonra önüne eğdi başını.

"Nasip, kısmet işte," dedi kadın.

"Kısa mı, uzun mu yaptın?"

"Kısa," dedi Ergun.

"Ah, ah Zeki işte..."

Yaşlı adam oturduğu koltuktan kalktı. Masanın üzerinde duran sigara ve çakmağı aldı. Odadan çıktı. Kadın uzaklara bakıyordu yine.

Aniden, "Ah ya!" diye kendine geldi. "Ocakta yemeğim var benim."

Telaşla doğruldu. Terliklerini giydi. Çıktı odadan.

Ergun yine karşı duvara baktı. Üniformalı, gülümseyen arkadaşına. Duvar saatinin tik taklarını duymaya başladı. Dışarıdan bir araba geçti. Mutfaktan tıkırtılar geliyordu. Bir arabanın daha ışıkları cama vurdu. Belediye otobüsüydü.

Ergun kalktı. Terliklerini unuttuğunu fark etti. Ayağına geçirdi onları. Koridora çıktı. Mutfak kapısı yarı açıktı. İlerideki odadan ışık geliyordu. Oraya doğru yürüdü. Kapı açıktı. İçeriye baktı. Yaşlı adam yanında tüten sigara tablasıyla oturuyordu.

İçeriye girdi Ergun.

Adam eliyle otur dedi.

Oturdu.

"Hayat nasıl bir şey, biliyor musun?" dedi adam. "Mesela toprağı belledin bekliyorsun ya. Eğer hiçbir şey değişmiyorsa. Yani bahçe aynı kalıyorsa, tezek, böcek, taş aynen senin değdiğin gibi bekliyorsa o hayat işte. Ama değişiyorsa. Çiçek çıkıyor, ot büyüyor, arı geliyor, güneş çıkıyorsa o zaman olmuyor. Bir şeyler değişiyorsa o ölüm işte. Her şey değişince ölüyor insan."

Ergun oturduğu yatağın farkına vardı o anda. Karşıda küçük bir kitaplık ve masa. Üzerinde Türkçe Sözlük, yanında İngilizce-Türkçe / Türkçe-İngilizce. Hemen yanda bir elbise dolabı. Tek kapağında boydan bir ayna.

"Bak, odası aynı..."

Kapıda Mahire, elinde peşkir.

"Yemek hazır. Masa da tamam. Çorba soğuyacak."

Yaşlı adam ellerini iki dizine vurup, "Hoop!" diye kaldı. Yürüdü. Tam çıkarken, "E, hadisene evlat."

Salon masasında dört tabak çorba tütüyordu. Ekmek dilimlenmiş. Ortada bir havuç salatası. Üzerinde siyah zeytinler. Sıkılmış limon bir çay tabağında bekliyor. Limon, zeytinden hızlıdır hep. İlk o biter sofrada.

Kadın neşeyle dağıttı ekmekleri.

Yaşlı adam çorbayı tatmıştı bile. İkinci kaşığını aldı, üfürdü. Tam ağzına alacakken yine üfürdü sonra yudumladı.

Kadın, tuzunu, karabiberini ekti.

"Bizim Abullah Dayılar var ya."

"Kim Abdullah yahu?" dedi adam.

"Aman hep unutuyorsun sen de. Hacırahmanlı'dan Abdullah'ı bilmiyor musun? Şu üst sokakta oturuyorlar."

"Ha, tamam. Ee?"

"İşte onun küçük kızı. Boşanmış kız. Almış çocuğunu eve gelmiş."

"Aaa! Neden?"

Kadın durdu. Adam da durdu. Ergun'a baktılar.

"Zeki, oğlum neden yemiyorsun sen?"

Adam karısına baktı. Çorbasına döndü yine.

"N'oldu oğlum?" diye üsteledi kadın.

"Ne olacak, yine dışarıda yemiştir," dedi adam önündeki ekmeği bölerken.

Ergun kaşığı bıraktı. Ayağa kalktı. Yürüdü. Ardında bir boşluk kalmıştı. Sanki içi çekilmiş bir hava asılıydı geride.

Dış kapıyı açtı. Küçük bahçeye çıktı. Sonra yola indi. Geriye baktı. Penceredeydiler. Kadın divanda, adam ayakta. Bakıştılar.

Ergun döndü. Ayağında ev terlikleriyle yokuş aşağıya yürümeye başladı.

Yukarıda bir gece kuşu uçtu. Onlar geceden de hızlıdır.

10 Ocak 2012

BAYRAK İNMEZ, DEVLET BİTMEZ

Berber Kâzım, Kıbrıs Harekâtı'nda görmüş onlardan birkaçını.

"Mevzinin üzerinden geçip gittiler kız gibi."

Olmayacak şey oldu sonunda. İlçenin göğünde beyaz ve gürültülü iri iziyle geçen jetlerden birisi alçaldı, karşı tepedeki ormana daldı. Patlama sesinden köpekler uyandı. Uludular.

Pencereler açıldı. Sonra kapandı. Köpekler eşindi. Dalaştılar aralarında. Sersem kedinin biri ortaya çıkınca hepbir peşine koştular.

Onlar da olana alışıverdi.

"Fantom bu, adım gibi biliyorum: F-4."

Berberin iyisi makası ahenkle şıklatandır.

Şak tık, şak şak da şak tık

"Belli ki cephanesiz uçuyordu. Yoksa büyük yangın çıkardı ormanda."

Berberin iyisi de kötüsü de hiç susmaz işini yaparken. Bilmekten değil konuşmaktan ölmüş pirleri bile.

Nalbantların Ali Amca girdi içeriye. Doğru sobaya yanaştı.

"Bakın ne getirdim."

Koynundan dürbünü çıkardı. Berber Kâzım bile sustu. Tıraş ettiği çocuk kafasını kaldırıp aynadan baktı.

"Bakarız beraber, ha?"

Önce Ali Amca niyetlendi ama korktu galiba. Uzattı. Herkes dönmüş bana bakıyordu. Aldım. Camlı kapıya doğru yürüdüm. Yüzüme yaklaştırdım.

"Ayarını iyi yapmazsan göremezsin," dedi Berber.

"Dürbün de gördüm ben askerde. Çavuş olunca veriyorlardı bir tane."

Baktım.

Ağaç ağaç ağaç...

Sonra kocaman bir koyuluk. Parlayan camlar. Kuyruğunda ay yıldız varmış. Tenekeleri açılmış nar gibi.

Aniden elektrik çarpmış gibi oldum. Parmaklarım gevşedi. Dürbün düştü.

Ali Amca koştu. Yerden aldı.

"Aman kırılmasın. Askerde çok kızdılar bana.."

"Kâzım Allah belanı vermesin. Sus bi..."

Ali Amca yeniden uzattı. Yeniden baktım. Orada taşların üzerinde oturuyordu. Sigarasını yakmış. Elinde kitap. Göz göze geldik. Gülümsedi.

"Adam var orada," dedim.

"Pilottur," dedi Kâzım.

Ertesi yıl Berber Kâzım'ın çırağı aniden ölüverdi. Hamamda fenalaşmış çocuk. Apar topar Doktor Yalçın'a götürdüler. Nafile.

"Kalbi durmuş," dedi.

Savcı otopsi ister gibi oldu ama anası oğlumu kesmeyin diye çok ağlayınca vazgeçtiler. Kâzım da üzüntüden zona döktü. Epey bir eli tutamadı makası. Onu oyalamak için evine gittik Ali Amca'yla.

Divana oturmuş çay içiyordu.

Dürbünü görünce yutkundu. Nazlanır gibi oldu ama dayanamadı. Alıp karşı tepeye baktı uzun uzun.

"Bunun sigarası da bitmiyor hiç."

"Hâlâ mı?"

"Hı hı."

"Kitap var mı elinde."

"Olmaz mı?"

"Ne yapıyor peki şimdi?"

Kâzım buz gibi gözlerini devirip dürbünü geri uzattı.

"El sallıyor."

O yılın sonbaharında yerel seçimler oldu. Belediye başkanı iktidar partisinden seçilince ilk iş ilçe heyetiyle Ankara'ya gittiler. Ay çıkmadan yeni kaymakam atandı.

Belediye Sineması'nda hoş geldin yemeği verildi.

Kaymakam Bey çıkıp bir konuşma yaptı.

"Hayat değişiyor, ülke değişiyor. Artık yeni bir dünya kuruluyor. Güzelliklere beraber şahit olacağız. Bu güzel beldemizde de bir turizm hamlesi başlatmalıyız."

Belediye başkanı –Ali Amca'nın yeğeniydi– çarşıya kocaman bir havuz yaptırdı ilk iş. Sonra bir aile çay bahçesinin temeli atıldı. Son olarak ilçenin girişine 2 TL'ye iki dakika gösteren büyük bir teleskop kuruldu.

Açılışı Kaymakam Bey yaptı.

Kamu kaynakları konusundaki hassasiyetini göstermek için cebinden 2 TL çıkardı ve herkese göstererek kumbaraya attı. Eğildi. Teleskopun ince ayarını yaptı. Karşı tepeye baktı.

2 dakikanın ardından toplanan kalabalığa döndü.

"Aziz vatandaşlarım,

Pilot sizlere el sallıyor. Sevgilerini yolluyor.

İlçenizi yanlışlıkla bombalayıp sizleri öldürdüğü için gerçekten çok üzgün. O kadar ki, meslekten atılma ve hatta ölme pahasına uçağını tepeye sürmüş. Ama hayat devam ediyor sevgili insanlarımız. Devletimiz her yarayı sarma gücüne sahip. Beni de bu amaçla sizlere yolladı. Büyük devletlerin büyük görevleri, büyük amaçları vardır. Ölüm bile bizi sizden ayıramazdı. Ayıramadı da. Bakın ben buradayım ve hep yanınızda olacağım."

Mübalağalı alkış oldu.

Öylesine çınladı ki ortalık, yaşayan birkaç köpek uyanıp havladı sersemce.

Berber Kâzım, Ali Amca ve ben kalabalıktan sıyrılıp geriye yürüdük.

"Bizim bölükte oğlanın biri delirdiydi. Askerlik hiç bitmez demiş birileri buna."

Avuçlarım terledi ama sustum.

04 Eylül 2011

GELEN EVRAK: 28.02.2012.
TEM:1245/89

Gözlerimi açtım. Uyanmadım. Uyumuyordum; galiba! Ezan sesini duyunca açtım gözlerimi. Garın camlarından ikindi güneşi taşıyordu.

Öyle yuvarlak ve kımıltı içinde, karşı damlardaki kiremitlere değince hafif esmerleşmiş bir kadın ışık, ayak ucumuza kadar geliyordu.

Ahmet'i dürttüm. Tahta sırada döndü ama uyanmadı. Karşıda bizden dört kişi daha uyuyordu.

Gişe memuru camdan yuvasını açtı. Gözlüklerinin üzerinden içeriye baktı. Genç bir adam kapıdan girip ona yaklaştı.

"Mavi Tren'e bilet var mı?"

"Ama gelen Ege Ekspresi."

"Ha, olsun. İki talebe alayım ben."

Memur biletler için tıkırdadı. Sonra masasına ağır bir yükle vurdu sanki.

Ahmet'i yeniden dürttüm. Bu defa gözlerini açtı. İki eliyle ovuşturdu. Doğruldu.

"İzmir treni geliyormuş," dedim.

"Hoş geldi, sefa geldi."

Kalktı, eli belinde esnedi uzun uzun.

"Sen kararlı mısın? Bizimle gelmiyor musun şimdi?"

"Yok," dedim. "Gelmiyorum."

Karşı sıradakiler de uyanmış, şiş gözlerle bize bakıyorlardı.

Ahmet onlara döndü.

"Biz bu defa gelmiyoruz," diye seslendi onlara.

Boş boş baktılar.

Birisi eğildi, ayakkabı bağcıklarını bağladı. Ötekilerin değişmedi bakışları.

Trenin sesi duyuldu. Gişe memuru yuvasından çıktı. Elinde hareket diskiyle bekleme odasına girdi.

"Evet, 18.45 İzmir treni. Yolcular hazırlansın efendim."

Gidecekler kalktılar. Son kez bize döndüler. Sonra kapıdan çıktılar. O anda tren gürültüyle girdi istasyona.

Bir kadın sesi duyuldu. Simitçi çocuklar tren pencerelerine doğru koştular.

Hareket memuru, başını kapıdan uzatıp bize seslendi.

"Tren kalkacak!"

Ahmet'le göz göze geldik.

"Siz neden oturuyorsunuz?" dedi adam.

Trenin uzun düdüğü duyulunca koşarak kayboldu. Uzun vagonlar ıslık çalarak doğruldular ve oflaya puflaya gittiler.

İstasyonun çınarlarına konmuş bir çift kumru camdan bize bakıyordu. Bence bizi göremiyorlardı ama yine de dehşet içindeydiler.

Memur içeri girdi. Bir elinde şapkası, kafasını kaşıdı.

"Siz nasıl böyle bir şey yapabildiniz? Trene binip gitmeniz gerekiyordu."

Ahmet dürttü beni.

"Hadi siktirelim buradan. Yoksa treni bile geri çağırır bunlar."

Kalktık. Arka kapıdan çıkarken memur gişe deliğine girmiş bir yerlere telefon ediyordu.

Dışarıda hava çok güzeldi. Ilık buğday kokuyordu ortalık.

Biraz yürüdük. Nereye gideceğimizi bilmiyorduk. Sadece yürüdük. Yaşlı bir amcayı durdurdu Ahmet.

"Burası neresi Dayı?"

"İstasyon Mahallesi."

"Yok, onu demiyorum. Bu kazanın adı ne?"

"Ne kazası evlat! Burası Akhisar. Hatta reisicumhur, sizi vilayet yapacağız, dedi."

Güldüm ben. Ahmet de gülümsedi.

"Nereye gidilir burada?"

Adam bizi baştan aşağıya bir süzdü.

"Açsınızdır siz. Çarşıya gidin. Ramiz'de köfte yersiniz."

Eliyle de yolu işaret etti.

Biz hiç acıkmıyoruz: Ahmet ve Mahsun. Ötekiler de acıkmıyordu. Su da içmiyoruz. Neden Akhisar'dayız? Onu bilmiyorum. Ama neden trene binmedik? Onların bir amacı yok. Uyuyorlar. Uyanıp trene biniyor ve gidiyorlar. Vardıkları yerde yine uyuyorlar. Ben onlar gibi değilim. Ya Ahmet?

Çarşıda bir çınarın altında oturuyorduk.

"Ahmet," dedim. "Sen neden benimle geldin?"

Kokulu bedene sırtını dayamış uyuyor. Yine dalmış. Ayakları minderden dışarıya kaymış. Az önce çırak çocukların suladığı ıslak betona değdi değecek.

Omuzlarından sarsınca gözlerini araladı.

"Duydun mu beni Ahmet?"

"He, duydum. Hep duyuyorum zaten. Uyumak gibi değil sanki benimkisi. Sadece alamıyorum kendimi. Sızıyorum öylesine."

"Neden ben yapamıyorum," dedim.

Omuz silkti. Ağzının kenarından kaçan salyasını elinin tersiyle sildi. Doğruldu.

"Bilmiyorum. Ama sen farklısın bizden. Anneni arıyorsun durmadan. Biz hiçbir şey aramayız normalde. Merak da etmeyiz."

"O zaman sen neden benimle geldin?"

Saçları sıcak rüzgârda dalgalanıyordu.

"Galiba çok sıkıldım dolanıp durmaktan."

"O zaman sıkılıyorsunuz en azından."

"Vallahi, seni tanımadan onu da bilmiyordum."

Helva tablasıyla bir adam geldi yanımıza. Eliyle işaret etti kızamık şekerlerini, kâğıt helvaları. Hiç beklemeden geçti yanımızdan. Karşı kahvede çay için tavla oynayanlara doğru yürüdü.

"Biz ne zaman karşılaştık Ahmet?"

Düşündük, ikimiz de yanıtlayamadık bunu. Neden trenlerle dolanıp durduğumuzu da bilmiyorduk. Ama ben ne aradığımı –çok garipti bu– biliyordum.

Yürürken garaja gelmişiz. Gazozcular kesti önümüzü. Dondurmacı da hemen arkalarındaydı. Onları geçip otobüs ve minibüslerin homurdandığı meydana girdik. Elinde bilet koçanıyla sigara içen bir çocuğa yaklaştım.

"Buyur abi. Gördes arabası kalkıyor hemen," dedi.

Durdum.

"Ben annemi arıyorum. Orada olabilir mi?" dedim.

Çocuk kirli yüzünü kaşıdı.

"Abi, annen kim senin?"

"Annem işte. Benim annem."

"Yok, abi. Adı, sanı yani."

Durdum. Ahmet'e döndüm.

"Ben hiç annemin adını söyledim mi?"

"Yoo," dedi.

Çocuğa baktım yeniden.

"Bilmiyorum ama görürsem onu mutlaka tanırım."

Çocuk hafif geriye döndü. Uzağa doğru tükürdü.

"İyi abi, gel sen Gördes'e. Belediye'ye falan sorarsın işte."

Neşelendim birden. Ahmet de gülümsüyordu. Hemen bindik arabaya. En önde boş iki koltuk vardı. Şoför aynadan bizi görünce sanki inanamadı. Döndü baktı bize.

Oturduk. Muavin çocuk geldi.

"Abi ücretler," dedi.

Ahmet'le bakıştık. O sırada şoför el etti çocuğa.

"Alma onlardan," dedi.

Yol döne döne bir dağa çıkıyordu. Ormanlardan ve derelerden geçtik. İki defa otobüsün önünden dumanlar çıktı. Herkes indi. Emzikli bir kadın kaldı sadece içeride. Bekledik. Yaşlı bir teyze ekmek ve tereyağı çıkardı. Sürdü. Tuz ekti. Bize uzattı... "Çok ayıp oğlum," dedi. "Allah'ın nimeti." Ahmet başını omzuma koymuş uyuyordu. "Hasta mı abi?" dedi muavin çocuk. İki kızıl karınca paçalarımdan yürüyüp çıktı. Koynuma kadar girdiler arka arkaya. Otobüs yine hareket etti.

"Buradan dönüyoruz biz," dedi muavin çocuk.

"Neden?" dedi Ahmet.

"Abi görmüyor musun sel köprüyü yıkmış. Her yer su içinde. Nasıl gitsin otobüs."

Yolcular söylenmeden dağılıyorlardı. Bez torbalarını ve kemerlerle bağladıkları bavullarını sırtlanıp keçiyollarında kayboluyorlardı.

"Peki, biz nasıl gideceğiz Gördes'e?" dedim.

Terden gömleği su içinde şoför yaklaştı.

"Siz bizimle geri dönün isterseniz. Yarın tren var. Ona binersiniz."

"Trene binmiyoruz, diye kaç defa söyleyeceğiz," dedi Ahmet.

"Arkadaş annesini arıyor. Onu bulacağız biz."

"Sizin böyle dolaşmamanız gerekiyor," dedi adam.

"Ama yine de siz bilirsiniz."

Otobüs kalkarken muavin çocuk eliyle işaret edip bağırdı.

"Şu tepenin ardında Gördes."

Uçsuz bucaksız tütün tarlaları vardı. Tuğ çıkarmış ve sarı çiçekleriyle ıslaktı tenleri. Taş taşıdık. Çayın ortasına kadar onlara basıp geçtik. Öteki yarısı sığdı. Su göğsümüzde karşıya geçtik. Kıyıdaki hayıt dallarını anneme benzettim. Onlara doğru koşup morluklarını avucuma aldım. Sıktım. Sonra koktum. Derin derin çektim içime. Ahmet gelip aldı beni oradan. Annem değilmiş onlar.

Yokuşa sardık.

Kavaklara gelince durduk. Ahmet çeşmeden su içerken uyudu. Başını sudan çıkardım. Derin derin nefesler aldı.

Tepeye o kadar az kalmıştı ki bisiklet tamircisini gördük.

Tabelasında şöyle yazıyordu: Uşaklı Faruk. Son Bisikletçi.

Çay koydu kendine Faruk abi. Elleri yağ içindeydi.

"Siz içmezsiniz biliyorum," dedi.

"Ben tepeyi aşacağım Faruk abi," dedim.

"Gördes'e gitmem gerek."

Ahmet dizime başını koymuş, kendinden geçmişti yine.

"Olur. Orası kolay. Tepeyi aşarsın, Gördes ayaklarının altında."

"Abi," dedim. "Sen annemin adını biliyor musun? Ya da yüzünü? Saçları nasıldı, gözleri? Gülerken dişleri görünür müydü ağzından? Yaşlı mıydı acaba senin gibi. Hâlâ yaşlı mıdır ya da?"

Uşaklı Faruk baktı bana.

"Hâlâ yaşlıdır. Hâlâ hayattadır annen. Çünkü sen onu hâlâ arıyorsun."

"Ben aradığım için mi annem hayatta," dedim.

"Yok," dedi. "Annen seni arıyor aslında. Durmadan hem de. Her yerde kayıp oğlunu soruyor. Her kapıya gidiyor. Ahmet'in anası ya öldü, ya da vazgeçti. Umudu kalmadı. O yüzden Ahmet başını koyduğu yerde uyuyor. Tıpkı ötekiler gibi."

Ahmet'i uyandırdım. Tepeye doğru devam ettik. Gördes'e. Yanımızdan bir şilep geçti kumları yara yara. Ahmet filikasına hasta oldu.

Çok uzakta şöyle bir şey oldu: Bir kadın, beyaz yaşmağını arkasına atıp kapıdan girdi. Dilekçesini uzattı. Memur kaydetti. Gelen evrak numarası verdi. Kadın koynundan çıkardığı bir fotoğrafın arkasına devlet numarasını kurşun kalemiyle yazdı.

28 Şubat 2012

"M TİPİ KAPALI"

Harç koymuşlar.

Kumu göz telden geçirip elemişler.

Sonra çimento. Su var.

Harç koymuşlar taşlara. Bazen briket. Küf kokuyor. Üst üste. Yükselmiş.

Duvara terazi tutmuş biri. Şakul ve ip. Birisi kulağının ardından sıyırdığı kalemle hesabı yapmış.

Metraj = Yapılan duvar alanı – minha.

Yükselmiş. En üste diken ve tel. Yaylaya gitmişler de tuğlu dikenleri toplamışlar sanki.

Geride duvarlar, duvarlar. Demir. Kapı. Çelik. Şeritler. Ki.Litler.

Çok büyük bina yapmışlar. Çok sağlam. Çok derin. Enine ve boyuna genişleyen. Çok erkek. Çok çocuk. Bıyık. Etek tıraşı. Ayakkabı topuğunda şiş. Dilde maket bıçağı. Ucu. Her şey girmiş. Jandarma. Mavi üniforma. Aylıklı şapkalar. Müdür. Baş. Sübyan. Hırsız koğuşu. Hap girmiş. Çay var. Kubar jelatinde.

Herkes girmiş. Her şeyi sığdırmışlar. Bir annemi almamış. Dünya.

(...)

Bir şey yürüdü benimle. Damladı ılık ılık. Bakamadım. Elimi vuramadım.

(...)

Amcam gelmiş kapı altına.

Elini omzuma koydu ilk defa. Küçük amcam. En fiyakalısı babamların.

"Kebap yiyelim mi?"

Ağlamaya başlayınca omuzlarımdan tuttu. Düşmedim.

"Senin suçun değil," dedi.

"Köye götürme beni amca," dedim.

Bir su vardı yakında. Onun yanına oturduk.

Sigara çıkardı. Bana uzattı. Yaktı.

"Gelmezsen annen ölür," dedi.

Kalkınca baktım oturduğum sandalyeye.

Amcam bir kâğıt buldu yerden, sildi.

Temiz çamaşır, pantolon getirmiş yanında. Belediye helasında giyindim.

Otobüse binerken gördüm yine.

Binayı.

İçinde bir serçe sürüsü.

Duvarlara çarpıyor.

Anneme döndüm. İyi oldu-M.

06 Mart 2012

RAMAZAN VE JEOLOJİ

Yer damar damar.

Biz onu biliyoruz. Göğsünü yardıkça toprağın, adım adım serinliğe indikçe dünyanın kalbi atıyor. Duyuyoruz üçümüz de.

En üstte incecik, bilemedin yarım kulaçlık bir bereket kabuğu var. Tohum ve aşılı ağaç kökleri orada nasıl da güvendeler. Böcek yumurtaları konaklıyor; yol bilen karıncalar yaşlandıklarında kendilerine küçük odacıklar kazıyorlar. Soğan başı, maydanoz damlası ve mantar kara-ları, kurban kemikleri, kırık testiler, çocuğu büyümüş oyuncaklar ve solucanlar alt alta üst üste uyuyorlar.

Hepsini biliyoruz. Ben, Muhammed ve Şakir. Kanal açarız biz. KANAL. Yer yarığı. Derin ve uzun yaralar.

Muhammed bizim oradan. Akhisar Kayacık'tan. Bizden önce göçmüşler. Yukarı mahallede oturuyorlar. Annem görüyormuş arada annesini ama hiç konuşmamışlar. Şakir doğma büyüme İstanbullu güya. Muhammed ona, "Kara kaşlı, kara gözlü," diyor. "Bir de Türkçe türkü söylemeyi bilse."

Damar damar bakıyoruz yere.

Kabuktan sonra iri yumru taşlar çıkıyor. Sertleşiyor toprak. Akasya kökleri, iğde kökleri geliyor elimize. Ha bire kazıyoruz. Kanal amelesi diye geçiyor kâğıtlarımızda.

Mühendisler kotu ölçüyor, eğimi tarif ediyor ustabaşına. Sonra kepçe giriyor. Ardından derinleştiriyoruz o uzun çizgiyi. Arada yanmış tahta kütükler çıkıyor. Muhammed –içimizde yeri ve altını en iyi bilen o– "Yangın," diyor. "Belki de bir ağa evi vardı burada. Burma bıyıklı Osmanlı ağası. Yandı da kül oldu ocağı."

Kazdıkça yatağa varıyoruz. "Ana kaya bu," diyor Muhammed. Toprak sessizleşiyor artık. Fısıltıyla konuşuyor bizimle.

"Kemiğim. Kemiğime vardınız. Ah beni siz buldunuz," diyor yerin altı.

(...)

O gün çok çalıştık. Kompresörler bile yoruldu. Öğle vakti ustabaşı geldi. On kişi seçti aramızdan. Şirketin Ramazan paketleri hazırlanacakmış acilinden. "Şantiyede yıkanın, paklanın. Büyük hangara geçin," dedi.

Üçümüz kaldık aşağıda.

Muhammed yan duvarları sabitlemek için kalın dayakları çakıyordu durmadan. Şakir lo lo'su bol türküye başladı. Ben kompresörün tetiğine basınca bir inilti duydum. Durdum. Yine denedim. Yine duydum. Şakir inanmadı. "Bu seste ne duyacaksın?" dedi. Muhammed –içimizde dünyanın kalbini en iyi duyandır– geldi yattı kayanın üzerine boylu boyunca. Kulağını dayadı. O sırada iki karınca çıktı kuzey duvarından, koşa koşa yukarıya yöneldiler. Karşılaştıkları arkadaşlarına dokundular. Dönüp bize baktılar. "Ağlıyorlar," dedi Şakir –içimizde Kürtçeyi bilen odur–. Ayaklarımız titredi. Esmer toz fışkırdı. Muhammed kalktı yerinden. Ağzını açtı kapattı. İkimizin birden elini tuttu. Yeniden açtı ağzını. Konuşur gibi yaptı. Ama duyamadık onu. "Ne diyor," dedi Şakir. Omuz silktim. Muhammed uzandı ağzını ağzıma değdirdi. O zaman anladım sözlerini: silt, kil, arjilit, arkoz, kalker, kayatuzu... "Küt," dedi yer. Kemikleri çatırdadı. Ben Şakir'in

omzuna dokundum: "Bazalt ve göçük." Üçümüz iyi arkadaşız. Yer de bizim hatırımızı bilir. Kanal kazardık onun karnından kalçasına kadar. Annem yatsıyı kılmamış o gece. Üçümüzü de çıkartmışlar o zaman içmiş suyunu. Zorla bir zeytin yemiş. Arife günü gelen paketi de açmadan komşuya vermiş.

Ertesi gün olsaydı biz üçümüz –ayın yarısında sigortalı– yine kanal kazacaktık. Siz gördünüz mü ertesi güneşi?

05 Ağustos 2012

DÜNYANIN EN MUTLU ALLAHI

Akşam inerken giderdik pazara nenemle.

"Hayırlı vakit," derdi. "Nimet beni çiğneyecekler mi, diye dövünürken biz yetişiriz."

Karnabaharlara bakardım ben. Üzgün marullara ve yaşlanan ıspanaklara. Havuçlar bıçak çekmiş, şalgam şarkı söylerdi. O zaman kimsenin yüzüne bakmazdık biz. Kimse de bizimle ilgilenmezdi. Nenem esnafın ıskartaya çıkardıklarını evirir çevirir, geride bıraktıklarından mırıltıyla af dilerdi.

Sonra aniden ezan başlardı. O kalabalık, kokulu kadınlar, burnu akan çocuklar ve balıkçılar, bıyıklı adamlar falan kimse durmazdı. Ama biz dururduk. Camiye doğru dönüp el açardık.

Ben düşünürdüm ki, Allah'a en çok bizim ihtiyacımız var. Ondan böyleyiz. Nenem de tam tersini derdi.

"En çok bizim hatırlamamızı istiyor. Biz dua etmesek, bu dünya halinden kim avutur onu?"

O an bana iyi gelirdi. Taşıdığımız file bile kendini unuturdu.

Sonra aniden nenem öldü.

Komşular toplandılar. Beni Manifaturacı Ergun'a yolladılar. Evine vardım. Kapıyı elinde gazetesiyle açtı. Gözlüklerinin üstünden bana baktı.

Beraber dükkânına vardık. Tezgâhın altından mermerşahiyi çıkardı. Ölçtü metrelerce.

"Hatun kişi ya, biraz daha kesmek lazım," dedi.

Üç metre daha açtı topu. Kefenliği biçti. Geniş bir kâğıda sardı.

"Borcumuz?" dedim.

"Yok," dedi. "Nenen bizim tütün tarlasında çok çapa salladı. Hakkı var bende."

O zaman anladım ki, herkesin bir hatırı oluyor şu dünyada. Kasabada pazara son çıkan nenemin bile varmış.

Manifaturacı Ergun namaza da geldi. Hatta tabut kalkacakken söylendi kendi kendine.

"Üç kişiyle nasıl taşınacak bu?"

Sonra belediyeye haber saldılar, çöpçüler istirahatteymiş. Başlarında bir çavuş, geldiler.

Ergun Abi, mezarlıkta da eli kazmalı adamlara köpürdü.

"Oğlum, siz hiç pazar yerinde adam ağzı görmediniz mi? Hayatta ilk kez mi mezar kazıyorsunuz? Bunu köpekler eşelese açar. Daha derin yapın şunu," dedi.

Cebinden birer onluk çıkarınca iş hızlandı.

Bitince duaya durdular. Ben kaldırmadım ellerimi. Kızdım biraz Allah'a. İnsanın hem nenesi, hem aklı alınmaz ki. Ona doğru hiç bakmayayım da biraz üzülsün, istedim.

Dönüşte Ergun Abi dedi ki, "Sen Allah'ı affet yine de. Nenen seni büyüttü bak."

O zaman biraz ağladım işte. Ama bu olurmuş, "Hepimiz ağlarız, zararı yok," dedi.

Sonra biz, yani Rehber ve ben Manifaturacı Ergun'u belediye başkanı seçtik. Hatta Rehber bunu dükkânın duvarına yazalım dedi. Ama tebeşir bulamadık. Kiremitle on tane çarpı çizdik sadece.

Rahmetli biraz sövdü bize.

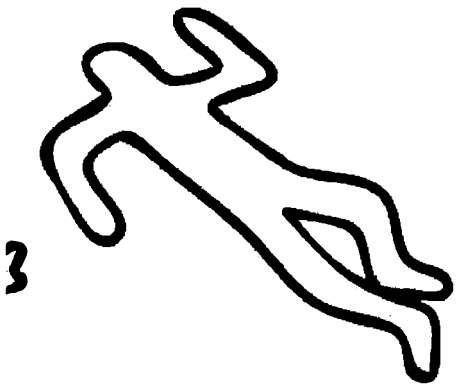
Şimdi duaya gidiyoruz.

Allah Manifaturacı Ergun'a orada uzun ömür versin, diye.

Hadi Allahım, yine iyisin. Seni hatırlayan var, bak.

29 Aralık 2012

DÜŞEN/DÜŞÜNEN ADAMIN BİR GÜNÜ

Kargacı Devrim Hareketi yeni kurulmuştu o günlerde. Bir broşür yayımladılar önce. Dünya, Türkiye ve devrimci durum tespitleri yazıyordu. Son sayfada öpüşen iki kadın figürü ve, "Ne istediğimizi, biliyoruz!" sloganı vardı.

Ne istediklerini biliyorlardı.

Başvurumu yaptım. Formu doldurdum,* imzaladım. En zoru bu değildi. En zoru onları bulmaktı.

* "Moda Çay Bahçesi, 3. masanın mu-

şambasını kaldır. Forma vatandaşlık numaranı yaz, imzala. Aynı yere bırak."

Songül'ü seviyorum ben.

"Hadi çabuk, tostu* soğutmayalım," diyor.

"Tamam. İki dakika müsaade ama."

"Hayır, olmaz. Soğuyunca bir boka benzemez bu."

Gözlerine bakıyorum. Gerçekten kararlı. Ne istediğini biliyor. O, güneş batarken kaşarlı tostunu Büyükada'ya bakarak yemek istiyor. Öyle sarih ve huzurlu ki bu konuda. İçim titriyor kapımı çaldığında.

"Hadi elimi de tut!"

Utanmayı bıraktım artık. Songül güzel kız. İri gözleri var. Elleri benimkilerden büyük ama.

"Ya, nasıl erkek elleri bunlar yahu," diyor.

"Çocuk mu kaldın sen?"

* Kaşarlı. Annesi biber salçası yapıyormuş her sonbahar. Deli acı. Onu da sürüyor.

Son saniyede bunu anladım: Allah beni seviyor aslında. Günlerce annemi düşünmüştüm. Ona nasıl haber verecekler? Önce ablamı arar-

lar. Kız düşüp bayılır. Enişte alır telefonu.* Dili tutulur. Ama içinden de, "Ben demiştim," diye geçirir. Hatta "İş çıkardı şimdi," bile der. Ablamı divanın üzerine yatırır. Mutfaktan bir bardak su getirir. Kolonya için bileklerini sıvar. Ama en zoru anneme haber vermek. Mutfakta yemekle mi meşguldür? Fistan dibinde. Sürtünüp durur annemin bacaklarına.

"Dur be kızım!"

"Ay, yok sana bundan. Enginar mı kemireceksin sanki. Tok evin aç kedisi seni."

"A, bu saatte kapı.** Hayırdır inşallah! Dur be, kızım. Ezileceksin..."

Kapım çalınıyor. O sırada balkondan nasıl düşeceğimi, kaç takla atacağımı, üzerime hangi gazeteyi sereceklerini düşünüyorum. Çok umutsuzum. Annem o kadar da üzülmez, diyorum. Bıkmıştır benden. Dikiş tutturamayan bir oğlan.

Kapı dövülüyor artık. Dayanamayıp açıyorum.

İki iri göz, neredeyse ağlayacak iki bulutlu göze bakıyor.

* "Başınız sağ olsun." "Evet, karakoldan arıyorum."

** "Eski Dostlar": annemin kapı zili melodisi. Babam ölünce bulup getirmişti. O kadar da dedim bu zili taktırmayalım anne, diye.

"Beni örgütten yolladılar. Benimle geleceksiniz."

"Kim? Ne dediniz?"

Cebinden cüzdanını çıkarıyor. Açıyor. Metal bir arma. Kara Karga.

"Beyefendi, lütfen zorluk çıkarmayın."

Sonra her akşamüzeri geliyor Songül. Beraber salçalı ekmeğini yiyoruz.

"Meselemiz şu," diyor.

"Ne istediğini bilen insanlardan oluşan bir yapı güçlü osuruklu işçi sınıfına yeğdir."

"Ama neden ben," diyorum.

Domuz gibi gülüyor.

Sonunda razı geldim. Söylediği yere gidip formu doldurdum.

Ne istediğimi açık açık yazdım.

Ertesi gün kapı çalındı.

"Merhaba, ben Paul Eugen Bleuler."

Paul Eugen Bleuler: http://tr.wikipedia.org/wiki/Eugen_Bleuler

"Buyurun."

"Başvurunuzu aldık. Değerlendirdik."

"Sonuç?"

"On dakika daha bekleyin, efendim."

Kapıyı kapattım. Ağlamaya başladım. Ne saçmaydı her şey: kargalar, örgütlü kargalar, işçi sınıfının azmi, Songül, dünyanın bütün salçalı ekmekleri, birleşmeleri.

Kapı çaldı.

Allah beni gerçekten seviyor. Ne istediysem verdi.

"Oğlum neden daha önce haber vermedin. Koşar gelirdim ben."

Sarıldım anneme.

"Erişte yapayım mı sana?"

Güneş batarken bahçeye çıkardı annem beni. Nedense.

15 Şubat 2012

II. Tuhaf Su

"Su toprağın Kara Ağa!
Kimse rızasıyla bu işe evet demez."

Susuz Yaz filminden, 1964

SU-KAVGA-SU

1. Su-kavga-su

Karınca duası

"Önce su vardı. Sevdiğimiz su! O birikti. Yayıldı gölgesi ovanın üzerinde. Çatlakları ve taş aralarını doldurdu. Topraktan kokuyu ve dumanı alıp büyüdü. Lekeyi aştı. Koyulaştı. Çamuru ve kuşları çekti. Önce su geldi. Sonra göl doğdu. Yer altı dediğin damar damar. Suya doydukça başını yukarıya çeviren cinleri var toprağın. Hayat ve ışık fışkırıyor."

Güzel günler geçince

Önce göl kurudu. Kenarlarından genişleyen toprakları göbeğine kadar açıldı. Sazları çok severdim ben. Boyunlarını kırıp kurumalarına iç geçirdim durmadan. Balıklar bütün kasabanın malıydı. Çok kılçıklı, ot kokulu ama narindiler. Kuyruklarını çarpıp sarıya çalan suyun içinde evlenirlerdi. Çocukları olurdu. Kurbağa ve yengeçlere, hatta büyüdüklerinde onlara serpme fırlatacak haylaz çocukları bilmelerine rağmen hayata teşekkür ediyorlardı. Allah'ı bilir ve anlarlardı. Suyun yüzünden ağır ağır batan yaprak ve kuş ölüleri, eski çamaşırlar, saz püskülleri, kimi yıl yüzerken aniden kalbi durup çöken

mandalar, dipte birikirken göl umutlu göğüsleriyle buradaydı.

Ama gün oldu gitti.

Eski bir Rusça kitapta yazdığı gibi: "Her şey biter."

Göl kurudu.

Kasaba kımıldadı. Huysuzlandı. Evleri ve sokaklarıyla koşup geldi. Eski bir su izi buldular sadece. Yağmur geldi o akşam. Herkesi o kadar huzursuz görmüştü ki, Allah bir şey yapmak istedi. Erkekler hemen inandı buna. Onlar inanmayı çok kolay kabul ederler. Huzurlu bir gece uykusu için yarın gelen felaketi görmeyebilirler.

Ama kadınlar olacağı hissettiler. Allah'ın onları oyaladığını ve buralardan gitmek istediğini anladılar.

Yağmur kasabayı, kasabanın üzerinde yüzdüğü ovayı ve eski gölün çukurluğunu sadece ıslattı. Toprağın bir parmak altı sinirli bir boğa gibiydi.

Albay babamın büyük aklı

Babam emekli olup eve geri dönmüştü. O yıllarda askerler ailelerini yanlarında götüremiyordu. Gece kışla yerine sevdiği kadının kolları arasında uyuyan birisinin savaşamayacağına inanılıyordu galiba. Askerler izin haftalarında mavi kuşaklı otobüslerle dönerlerdi. Ben de çocukluğum boyunca her cuma günü, Havuzlu Çarşı'da babamı beklerdim. Otobüs toz içinde yaklaşır, uzun ve acılı bir horoz ötüşünü andıran klaksonuyla hedefine vardığını ilan ederdi. Önce iri pazulu muavin atlardı aşağıya. Üstünü başını silker ve yere tükürürdü. Selamı böyleydi kasabaya. Sonra yolcular ağır ağır ve uykulu adımlarıyla ortaya çıkardı.

Babam beyaz üniformasıyla en son inerdi. Bir heykeldi o. Bu çölle çevrili kasabada bir Yunan heykeli. Deniz subayı ve öfkeli.

Bacaklarına sarılırdım. Eğilir öperdi alnımdan. Yanağımdan öpse, yağmur yağacak gibi gelirdi. Yağmur gelmezdi. Göl hafiften dalgalanırdı uzaktan. O zamandan başlamış kendi içine çekilmeye. Anlamadık ama hiçbirimiz.

Birkaç yıl sonra babamı karşılamaya gitmez oldum. Nedense gelmedi içimden. Göl kenarına gidip gümüş sırtlı balıkların ölmesini izlemekten alamadım kendimi. Balıkçılar sandallarını devirmişler ve içkiyi bırakmışlardı. Su giderek göbeğe doğru çekiliyordu. Geride kokulu bir balçık ve çürümüş suyun zarı kalıyordu.

Bir gün annem otlu börek yapıp getirdi.

"Baban geldi dün gece. Sen gelmedin ama," dedi.

"Pazar akşamı gider," dedim.

"Yok, gitmeyecek. Emekli oldu baban. Hep evde artık."

"Peki ya gemileri," dedim.

"Onları öyle bırakmış, gelmiş."

"Bizi götürecek mi?"

"Nereye?"

"Denizin, suyun olduğu yere."

Babam bizi götürmedi.

Emekli olan her subay gibi çok sinirliydi. Çöl kasabaya doğru yaklaştıkça ve göl bir hayale döndükçe içindeki buhar daha da zorluyordu onu.

Sonunda herkes için en iyi yolu buldu: Albay babam belediye başkanı oldu. Büyük çiftçiler özellikle ondan etkilenmişlerdi. Açlık bize yaklaştıkça biçerdöverlerin ve suni gübre depolarının kederi yükseldikçe... Bir gece ziraat bankası müdürünü ve veznedarını büyük kasanın içinde yakaladılar. O kadar gürültülü öpüşüyorlardı ki, kuruyan göldeki son kurbağa çifti bile durup onları dinlemişti.

Babam kasabanın mücellidine en büyük kâğıdı hazırlamasını emretti. Sonra geceler boyu çalışıp uzun bir dilekçe yazdı:

Büyük Devlet Su Sorunları İdaresi'ne,

Tarihî kayıtları XIV. yüzyıla kadar inen ve yapılan tüm savaşlara ve dahi küçük seferlere bile asker veren, Birinci Meclis'e aza yollayan, kesintisiz vergi ödeyen, eksiksiz resmî gazete koleksiyonuna sahip, şimdiye kadar üç hırsızı hükümet binasının önünde asmış, ihtilalden hemen sonra Atatürk heykelini yenilemiş –eskisini lise bahçesine yerleştirerek heba etmemiş– bütün genelge ve yönergelere harfiyen uymuş kasabamız, Kurumunuza def-i bela için başvurmaktadır.

Burası ovadır. Büyük ve kudretli bir ovadır. Göl ve su var iken, su ve gölün kudretiyle yetişen buğdayımız ulusun aşına katık, yeşeren pancarımız kudretli vatanımızın çayına şeker olarak erişiyordu.

Lakin su ve göl gitti. Yitti.

Şimdi tam zamanıdır: gücün ve kudretin. Devlet Ferhad'dır. Demir dağlar onun kaslarına dayanamaz: Dayanmamalıdır!

Planların, ölçümlerin, çizimlerin, mühendislik hesaplarının ardından –epey bir ihtiyar ve çocuk ölmüştü üstelik– sonuç alındı.

Babam bir sabah annemi ve beni yanaklarımızdan öperek uyandırdı ki bu çok korkunç bir şeydi:

"Su geliyor: Telgraf öyle diyor. Su kanallarla geliyor. Eski göle geliyor."

Gönenç günleri ve "tehlike hep kapıda"

Kutlu zamanlardı babama göre. Çölden yükselen toz bulutunu görebiliyorduk. Toprağın altına büyük bir kanal kazılıyordu. Ron dağından bu yana su geliyordu.

"Su bizim," dedi babam kasaba meydanında bir masa üzerine çıkıp. Erkekler dinlemeye gelmişti onu. Zaten erkekler seçmişti. Kadınlar sokak aralarında toplandılar; huzursuzca sustular.

"Su bize geliyor. Göl yeniden göl olacak. Borularımızı, hortumlarımızı ve solungaçlarımızı yeniden uzatacağız. Yeniden toprağı sulayacağız."

Babamın söyledikleri tek tek oldu.

Babalar yanılmaz.

Emekli askerler yanılmaz.

Erkeklerin seçtiği belediye başkanları yanılmaz.

Babam, "Kasabanın ikinci kurtuluşu," dediğin günün sabahı annemi alnından öptü. Bana baktı. "Erkek ya da kadın ne olacağına karar verene kadar seni öpmeyeceğim," dedi.

Bu hoşuma gitti.

Gidip on gün boyunca gölün yükselişini izledim.

Önce kurbağalar döndü.

(...)

Bir sabah garip bir sesle uyandım. Göl kenarında yaşlı bir keçi otluyordu. Boynunda fındık çanı. Daha arkada iki oğlak bana bakıyordu. Kalktım. Gelenleri gördüm. Yorgun bir atın üzerinde ihtiyar adam uyukluyordu. Yanında ve arkasında kadınlar, erkekler, çocuklar. Büyük aile geldi durdu gölün başında. Genç bir adam bileklerine kadar suya girdi. Uzandı sevdi. Elinde tuttuğu toprak kabı suyla doldurdu. Damla dökmeden dikkatli adımlarla yaşlı atın ve adamın yanına vardı. Kabı uzattı. Yaşlı adam gülümsedi. Suyu sevdi, okşadı. Islak parmağını gözlerine, kaşlarına ve dudaklarına sürdü.

"Çok şükür," dedi.

Denkleri çözdüler. Ağaç dallarından ve sazlardan dam çattılar. Hamur mayalandı. Ekmek pişirdiler.

Haber patladı kasabada.

Evler, evlerin bacaları, kirli sokaklar koşarak geldiler göl kıyısına.

"Ronlar gelmiş!"

Babam yağız donlu atıyla ortaya çıktı.

"Dilimizi bilen var mı içinizde?" diye seslendi.

Genç bir adam kalktı ayağa.

"Askerde öğrendim," dedi.

Babam yanına vardı. Oturdular.

Sigara uzattı adam. Yaktılar.

"Burada kalamazsınız," dedi babam.

"Neden?"

"Çünkü bu göl ve tarlalar bizim."

"Göl ve tarlalarla işimiz yok. Ama su bizimdir. Dağımıza gelip onu büyük borulara kapattılar. Su nereye biz oraya. Suyumuzdan ayrılamayız."

"Burada kalırsanız başkaları da gelir. Su göle girdikten sonra –göl bizim gölümüz– su da bizim suyumuzdur."

Sigaralarını bir taşta söndürdüler. Babam elini uzattı. Genç adam dondu kaldı.

O gece erkekler kara gömleklerini giydiler.

Ronların iki oğlağını boğazlayıp göle attılar.

Oğlaklar suda batmadı. Hafif ve etsizdiler.

Ronlar geri dönmediler. Çardaklarının etrafını keskin kazıklarla çevirdiler. Oğlakların derisini güneşte kurutup yaygı yaptılar. İhtiyar keçi nasıl olduysa yine gebe kaldı.

Ben onların tarafına geçtim.

Annem sabahları uzaktan ekmek attı.

Babam –emekli albay– kara gömleğini çıkarmadı bir daha.

Dediklerine göre yeni bir dilekçe yazıyormuş devlete.

Bu uğursuz suyu kesin ya da elden çıkma bir tank yollayın bize...

2. K. Çöl Cazibe İstasyonu'ndan önceki günlerim

Nar. Ağacımız vardı bizim.

Belinde karıncalar yürürdü hava ısınınca. "Hava ısınınca" garip işler olurdu eskiden bu hayatta: Asma uyanırdı. Annem geceden nem makinesini çalıştırır, sabah uyanır uyanmaz haznede biriken suyu severdi parmaklarıyla. Sonra bölüşürdük. Babam, annem ve ben birer fincan arı su içerdik. Kalanı asmaya giderdi. Nar. Ağacımız kuruydu. Ama bahar gelince karıncalar uzun uzun koşardı üzerinde.

Şimdi o günleri özlüyorum.

Büyük Kuraklık sona erdiğinde asmamız da nara döndü. Dedem, annemi ve babamı güçlü elleriyle evimizin kuzeye bakan bahçesine gömmüştü.

"Kuzey," demişti, "her zaman en iyisidir. Sabaha karşı bir-iki damla serinlik gelir oradan."

Kasabanın tiyatro binasına götürdü beni. Kimsesiz çocuklar orada toplanıyordu. Bir hafta süren temizlikten sonra şarkı ve dans öğrettiler hepimize. En yeteneklilerimizi seçtiler. Beni hemen ayırdılar. Ritim duygum hiç yokmuş. Müdürün odasından dedemi aradım.

"Seni yanıma alamam," dedi. "Büyük bir kanal projesine çalışmaya gidiyorum. Uzak dağlardan su getireceğiz."

"Su gelecek," diye düşündüm.

Narı sularım o zaman. Asma bile gözünü açabilir. Annemin ve babamın mezarlarının etrafını kazarım. Göl gibi yaparım kuzeye bakan bahçeyi.

Ellerimi açıp dua ettim her şey daha hızlı olsun diye. Kostümcü teyze beni o halde görünce durdu.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Dua."

Yanıma çöktü.

"Hatırlıyorum bunu," dedi. "Eskiden biz de böyle yapardık."

Sonra bildiğim tek duayı fısıldayarak ona da öğrettim.

"Kul hüvallâhü ehad Allâhüs samed Lem yelid ve lem yûled Ve lem yeküllehû küfüven ehad."

"Ne anlatıyor?"

"Bilmiyorum. Ama annem çok mutlu olduğunda bunu oku, demişti."

Kostümcü teyze doğruldu.

"Evlat, çok mutlu olma. Seni mühendis okuluna yolluyorlar," dedi ve gitti.

Ertesi gün zayıf, kirli tırnaklı on çocukla beraber bir askerî kariyere bindirdiler beni. Hava yastıkları şişti. Kariyer yerden havalandı. Savrulan kumların arasından kasabaya son kez baktım.

Pilot, "K. bölgesinden ayrılıyoruz, sıkı tutunun çocuklar," dedi.

Bizi doğduğumuz yerden uzaklara, Su Mühendisliği Kampüsü'ne uçurdular.

Annem keşke korktuğumda okuyacağım bir dua öğretseydi diye düşündüm. Mutlu olmaktan çok korkuyordu insan burada.

3. K. Çöl Cazibe İstasyonu / İlk mühendisin bıraktığı notlar

Son notu

Sevgili Mühendis Kardeşim,

Sistem otomatik olarak üç yüz gün çalıştı ve durdu. Güneş panellerinin yıllık bakımı yapılmadığı için –kırık aynalar, açısı bozulanlar ve güç hatlarındaki arızalar yüzünden– elektrik akımı kesildi. II. Hat Cazibe Pompaları sustu. Güvenlik nedeniyle otomatik olarak depolama alanının kapakları kapandı ve I. Hat kesildi. Tam yirmi üç saat sonra K. Gölet'i beslemesi dindi. İzleme görevlileri ânında telgrafa sarıldılar. Fakat hesaplarıma göre bütün bu olanlar hafta sonu yaşandığı için kimse acil duruma yanıt vermedi. Seni neredeyse üç gün sonra buldular. Kariyere atladın ve günler süren çöl yolculuğundan sonra buraya ulaştın. Beni görünce ürkeceksin biliyorum. Ama öldükten sonra kendimi gömmem mümkün değil. Elimden geleni yaptım. Elimle büyüttüğüm asmamın altına bu çukuru kazdım. Tuzdan bir yuva sıvadım kendime. Bu hem bileklerimden akan kanı emecek hem de kokmadan çürümemi sağlayacak. Senden ricam, çukurun hemen yanı başında göreceğin kürekle beni iyice gömmen. Bütün iş planları ve yapman gereken iş listesi ofisteki büyük masanın üzerindeki notlarda yazıyor. Güneş panellerini bir hafta içinde onarabilirsin diye düşünüyorum. Tabii okulda ilgili derslerde dalga geçmediysen. Ama seni buraya acilen yolladıklarına göre iyi bir dereceyle mezun olmuş olmalısın. Güç kaynağını açtığın anda pompaj

sistemi devreye girecek ve sistem işlemeye başlayacak. İlk iki gün gözünü ayırmadan enerji ekranına bakmanı öneririm. Ani düşüşler her şeyi kilitleyebilir. Verdiğim zahmet için umarım beni çabuk affedersin.

Yatakhane duvarına kırmızı bir kalemle yazdıkları

K. Çöl Cazibe İstasyonu'nun anahtar teslimini bana bıraktılar. İnşaat ve elektrik mühendislerinden oluşan teslimat ekibi ile sadece birkaç saat geçirebildim. İşçiler çoktan gitmişti. Mühendisler çok yorgun ve bıkmışlardı. Bir an önce buradan kaçıp gitme telaşındaydılar. Hızla bütün süreç tablosunu anlattılar. Kilitli dolaptaki prosedür klasörlerini gösterdiler. Acil durum talimatlarını önüme serdiler. Çok hızlı bitti her şey. İkinci demlik çayı koymak için mutfağa gittiğimde kariyerin sesini duydum. Toz içinde çölde kayboldular.

Günlüğü olduğu düşünülen defterin kalan sayfalarından notlar –çoğu yırtılmış ve karalanmış–

Bütün kavramları buraya yazmaya karar verdim. Tek tek. Ama bunu sorular ve yanıtlar halinde yapacağım. Yeni bir tarz deniyorum. Yalnızlık ve yaratıcılık çalışmaları konusunda büyük bir çığır açabileceğimi düşünüyorum. İşte başlıyorum!

Burası nedir? Neden kuruldu? Ne işlevi var? Benim görevim nedir?

K.ÇCİ: K. Çöl Cazibe İstasyonu

Ron dağlarından gelen suyu K. kasabası gölüne ulaştıran su hattı için kuruldu. Dağlardan gelen su doğduğu yükseltinin cazibesiyle bu noktaya kadar ulaşıyordu. Suyun daha yüksek kottaki K kasabasına aktarılması için burada büyük bir pompaj istasyonu kurulmasına karar verildi. Önce büyük bir bekleme

havuzu kazıldı. Büyük yer altı kanalıyla gelen su burada bekletilecekti. Ardından iki kilometre uzaktaki tepelere büyük güneş panelleri kuruldu. Güneş panellerinden elde edilecek enerji elektrik motorlarıyla çalışan iki büyük pompaj motorunu –II. Hat Cazibe Pompaları– çalıştıracak, bekleme havuzundaki su bu motorlar marifetiyle II. Hatta basılacak ve yoluna devam edecekti.

İnşaat bitti. Deneme uygulamaları başarıyla tamamlandı.

İstasyon, karşılıklı imzalanan tutanaklarla bana teslim edildi.

Ben, K. Çöl Cazibe İstasyonu'nun ilk mühendisi.

İlk yerleşiği.

İlk esiri.

Üniversite sonrası staj bitirme raporunu teslim ettiğim gün, bu görev tevdi edildi.

"K. Çöl Cazibe İstasyonu Müdürlüğü'ne tedviren atandınız..."

İkinci yılımda asaleten atanma kararım geldi. Üç ayda bir tepemde uçan ve Sümerbank kumaşından bir paraşütle erzak ve kırtasiye paketleri atan helikopter bu defa ek olarak küçük bir sarı zarfı da bıraktı.

"... Raporlarınızı okuduk. Başarılı çalışmalarınız meyvesini verdi. Tedviriniz bugünden itibaren kaldırılmıştır."

(...)

Ey burada kavramlarla boğuşan mühendis! Bil ki, çektiğin acının bir ânı bile boşuna değil. Su bir vatanın kanıdır. Sen de vatan kanı kadar azizsin.

(...)

Kuzey tepesindeki üç güneş panelinin 7. ve 8. ünite aynaları kırılmış. Haftalık kontroller sırasında gördüm. Güç hesaplarında bir sorun görünmüyor. Ama yine de tamir etmeye karar verdim. Ne iyi ki, depoda yıllarca yetecek kadar ayna ekipmanı var.

Fakat şu soruyla meşgul oldum bir süre: Neden kırıldılar?

Panelin dibinde kana benzer lekeler gördüm.

Olasılıkları sıralıyorum:

– Yaşlı bir kartal. O kadar yoruldu ki bu hayattan, son nefesi için bir karara vardı. Yükseldi. Yükseldi. Çöldeki tek asma fidanına son kez baktı. Ve kanatlarını topladı. Yaşlı kartalın iç organlarını iki çöl tilkisi bitirdi. Kırmızı karıncalar gece boyunca çalıştı. Sabaha karşı çıkan kuvvetli yel tüyleri süpürdü.

– Yaşlı bir kado davulcusu yolunu kaybetti. Sevgilisini düşündü. Uzun saçlı ve üzüm gözlü o kızı. Ona verdiği sözü. Suyu koklayarak gelmişti buraya kadar. Elinde çatal bir çubuk. Titreyerek suyun damarını izlemişti. Sonra bütün yeteneğini kaybetti. Çünkü davulundan çok uzaktaydı. Yükseldi. Yükseldi. Kendini bıraktı.

(...)

Ey kavramlar! Ey suyu bilen Allah! Neden onu aldın bizden?

Mutfak masasına bıçakla kazıdıkları –Salça ile koyulaştırılmış–

Bu su kimin?

Bu kadar güzel renkleri olmasına rağmen neden acıyla akıyor?

Neden esirim burada?

Bütün sistem bir saat gibi çalışıyor. Suyu yakalıyoruz, yüzlerce kilometre kaçırıyoruz evinden. Yeniden cazibe kazandırıyoruz. Yeniden basıyoruz uzaklara.

Güç, şişmiş bir devlet ölüsü gibi yukarıya çıkıyor.

Uyandığımda annemi neden bulamıyorum yanımda?

Bir eliyle toplasaydı uzayan saçımı her gece.

4. Tuhaf -A

Açılış

Dunya da Büyük Kuraklık'ın kimsesiz bıraktığı çocuklardan biriydi. Su Rejisi onu evlat edindi. Uzun siyah saçlarını kestiler. Turkuaz bir üniforma giydi. Boynundaki künye zinciri ve plakası dokunduğu yeri yara yapıyordu. Ama hepsi çabuk geçti. Ağrılarını da anıları gibi arkada bıraktı. Eskiye dair hemen her şeyi unuttu. Balıkçı dedesini, evlerinin çatısında kuruyan ağları, mahallede önce yaşlıların ardından kedilerin, en son da karıncaların arka arkaya ölmesini sildi zihninden. Hepsini hızla uçurdu.

Sabah içtimalarında deli gibi koşuyor, nefesi kesilmek üzereyken önüne gelen bir akasya ağacının bedenine vuruyordu kendini. Boynunu incitti birkaç kere. Sonuncusunda kaburgasını kırdı.

Dunya'yı durmadan ağlayan, yurdun tel örgülü duvarlarından kaçmak isteyen öteki çocuklardan ayırdılar sonunda. Çünkü koşarken başkalarını da arkasına takmaya başlamıştı. Kalan çocukların ölmeleri büyük felaketti. Buna Su Rejisi asla izin vermezdi. Oysa Dunya mutluydu. Anıları yoktu. Ama çarpışmaktan kendini bir türlü alamıyordu.

Dunya için bir sütanne getirdiler. Dünyanın en kötü, en berbat yerlerinde bile hatta hayatta kalanların nefret ettiği Su Rejisi gibi bir örgüt içinde bile umulmadık

işler dönebiliyordu. Kadın bir ay emzirdi Dunya'yı. Tamamen iyileşti.

Bir sabah Su Andı'nı okuma sırası ona geldi. Teklemedi bile.

> Su bizimdir. Su onu kullananın, ona ihtiyaç duyanın, onu çıkaranın, onu bulanın ve getirenin, ona âşık olanındır. Su bizim annemiz, kanımız, vatanımız ve eşimizdir.

Büyük Kuraklık'tan sonra bütün dünya tuhaf bir yer olmuştu.

Dunya da bu gariplik içinde hızla büyüdü.

Su mühendisliğini dereceyle bitirince en zor görevlerden birine atandı: K. Cazibe İstasyonu Başmühendisliği.

Önceki beş mühendisin intiharını ondan saklamışlardı elbette.

Bilse ne, vazgeçer miydi?

Kimse bunu bilemezdi.

Yanına bol su, erişte ve kuru köfte paketleri aldı. Çamaşırlarını, "Su Etiği" kitabını, künyesini sırt çantasına koydu. Kariyeri çalıştırdı. Yüksek duvarların arasından rüzgâr gibi çıkıp çölde kayboldu.

Bir kalp ağrısı

Yoldaki ikinci gün aracın harita mekaniği bozuldu. Dunya durmak zorunda kaldı. Yoksa kaybolabilirdi. Güneş ve depolama pilleri olduğu sürece yakıt sorunu olmazdı ama günlerce dolaşacak ve belki de bir yere ulaşamayan daireler çizecek kadar suyu yoktu. Aracın üzerine çıkıp dürbünle etrafına baktı. Aynı renk ve aynı sıcak dalgaları. Çelik kaportanın ucunu sökerek harita mekaniği parçasını çıkardı. Teker teker vidaları gevşetti. Tabakaları, kadranları söktü. Mıknatısları çıkardı. Tozlarını

üfledi ve hafifçe yağladı. Pusula iğnesini dikkatlice çıkardı. Nirengi noktalarını gösteren yeşil kâğıdı parmaklarıyla okşadı. Bütün bunları okuldaki iş prosedürleri ezber etütlerini anımsayarak eksiksizce yaptı.

Aleti yerine takıp kontağı çevirdi. Endişeyle yumduğu gözlerini açtı. İbre harita nirengi noktalarından hiçbirini göstermiyordu.

"Siktir," dedi.

Telsizi çalıştırmayı düşündü.

"Bu kadar uzakta mı?" diye mırıldandı.

Güneş devriliyordu. Yakıt deposunu açtı, üstüpü bezlerini ıslattı. Küçük bir ateş yaktı. Kahvesini pişirdi. Tütün çubuğunu doldurdu.

"Korksam mı acaba?" diye mırıldandı.

Tulumuna sarılıp erkenden uyudu.

Üzerinde bir gece kartalı durmadan döndü.

Tuhaftı her şey*

* Yeni türler çok hızlı gelişti. Şartlar onları da koşturuyordu zaman içinde. Çok yüksek dağların zirvelerinde kalan son buzullara uçmayı başarabilen kazlar türedi. Dişliydiler. Buzu kesip uzun uzun emiyorlardı. Uzun yaz güneşinden kaçmak için sadece geceleri uçabilirlerdi. Onları avlamak için kartallar geceleri de görmeye başladı.

Dunya o gece birisiyle sevişseydi eğer hamile kalacaktı. Tam da yumurtanın çatladığı zamandı.

Üstüpüler geçti. Karanlık iyice koyulaştı. Eski bir tarhana çorbası kıvamını aldı hayat.

Ertesi gün

Dunya eli ağrıyan karnında uyandı. Gülümsedi. Güneş bir karış yükselmişti daha. Çok sıcak olmadan karnını doyurabilirdi. Erişte yedi. Uzun uzun su içti. Tütün yaktı. Saçlarını taradı.

"Hazırım."

Nereye gittiğini bilmiyordu. Sadece motorun hırıltısı ve cama çarpan kum taneleri vardı. Güneşi kerteriz alarak yönünü sabit tutmaya çalışıyordu. Ama bir süre sonra bunu başaramayacağını biliyordu. Ağır ağır gitmeye çalıştığı düz çizgiden sapacak, eğri büyük bir daire halini alacak, kapanacak; aslında ilerlemeyecekti. Okulda onlarca defa anlatmışlardı. Çölde kaybolmak müthiş bir ölümdü. Uzanıp torpido gözünü açtı. İşaret fişeği. Bununla öldürebilirdi kendini.

Tam o anda uzaktan bir parıltı gördü.

"Serap."

Durdu. Boynunu uzatıp yeniden baktı.

"Gerçekten parlıyor."

Direksiyonu kıvırdı. Beş dakika sonra vardı. Endişeli bir helikopter ölüsü önünde uzanıyordu.

Yaklaştı. Pilot kabininde dağılmış kemikler vardı.

"Çok olmuş düşeli," diye mırıldandı.

Kumların arasında bir yılan gibi kıvrılarak kabine sızdı. Harita mekaniği sağlam gibi görünüyordu. Araca dönüp takım çantasını getirdi. Söktü aleti.

İki saat sonra yine yoldaydı. Rotasını düzeltti. Çubuğunu tüttürdü.

Anne evdeyim

Dunya bir hafta sonra K. Cazibe İstasyonu'na ulaştı. Yiyeceği bitmişti. Bir günlük daha suyu vardı. Kadın ol-

duğu için günlük kotası daha düşük hesaplayan lojistik subayına uzun uzun sövdü. Geriye döndüğünde adamın bacak arasına sıkı bir tekme atmayı unutmayacaktı.

İstasyonun demir kapısını bütün gücüyle itti.

Yer altından çıkan büyük su borusu gürültüyle bekleme havuzlarına akıyordu. Sese doğru yürüdü.

Havuzların başladığı açıklıkta insan boyunda bir çardak gördü. Asma sarmıştı. Yürüdü. Tahta masanın üzerinde duran defteri eline aldı.

Sevgili Meslektaşım,
Yaşama sırası sende!

Dunya bu tek satırı defalarca söyledi kendi kendine.

5. Tuhaf -Xi_b

Araç tahrip prosedürü

Dunya, K. Çöl Cazibe İstasyonu'nda ilk gün yapması gereken işleri biliyordu.

√ Eşyalar indirilecek.
√ Mutfak ve yatakhane temizlenecek.
√ Makine odası gözden geçirilecek.
√ Güneş panellerine yürüyüş.
√ Kontrol.
√ Raporlama.
√ Araç yakma.

Akşama doğru aracı çalıştırdı, istasyondaki güvenli bölgeye çekti.

IKEA-Mühendisin El Kitabı*

* Araç Yakma Faslı:

Aracı güvenli bölgeye çekin. Kargo kısmının tamamen boş olduğundan emin olun. Seyir not defterini sökün, silah bölümünde cephane olmadığından emin olun. Yakıt vanasını "ok" yönünde çevi-

rin ve damara akan yakıtın tüm araca yayıldığından emin olun. Bir üstüpüyü parçalara ayırın, yakıt vanasının altındaki fitili çekerek uzatın. En az beş metre mesafeden yakın. Uzaklaşın.

Dunya, uzun uzun aracına baktı. Sağ kaportasında boylu boyunca iri harflerle yazılmış künyeyi sevdi: **Xi_b**

"Sevgilim benim," dedi.

Gece uyumadan önce raporunu tamamladı.

"Xi_b'nin kontrollü tahribi tamamlandı. Emir gelmedikçe görev yerimi –istesem bile– terk etmeyeceğim. Su Rejisi'ne ruhum armağan olsun."

6. "Dunya bu çöldeki en güzel an mıydı?"

Uyuyamıyorum bir türlü. Kasıklarım ur yuvası sanki. Islanıyorum. İki büklüm olup ağlamaya başlıyorum.

Annemi çok seviyorum çöl baba. Annemi! İçime işlenmiş dövme sanki sızısı. Bir kâğıdı en ince ve hızlı yerinden yırtar gibi unutmaya çalıştım onu. Anneyi silemiyor kimse kolundan. Her sabah yanına uzanıp dokunduğu o kolun bütün derisi anneyle sıvanmış. İnsanı böyle borçlu bırakacak kadar sevmek iyilik değil.

Dunya uyandı. Gece boyunca uyudu, uyandı. Hep aynı rüyayı gördü. Annesine mektup yazıyordu. Onu çağırıyor, uyandığında yanında olması için yalvarıyordu. Eğer gelmeyecekse yüzünü ona göndermeliydi.

Kilden bir kalıba dökebilirdi ya da sokak ressamlarına iki litre suya çizdirebilirdi. Annesinin yüzünü tamamen unutmuş Dunya için geriye ağlayarak uyanmak kalıyordu.

Kalktı. Yüzünü ıslak havluyla sildi. Perdeleri açtı. Yukarıda kocaman bir ay güneş panellerinin göz kırptığı tepenin ardından kaybolmak üzereydi. Çöl güneşe hazırlanıyordu.

Ufukta bir ışık belli belirsiz parladı. Kayboldu. Yine göründü ışık. Dunya yatağının başucunda duran uzun gö-

rüş gözlüğünü taktı. Pencereden yeniden baktı uzaklara.

"Helikopter," dedi.

Koşarak dışarı attı kendini. İstasyonun dış duvarlarına kadar durmadı. Gözetleme kulelerinden birine çıktı. Yeniden baktı yaklaşana.

Kırmızı hava aracı hızla geldi. İstasyonun üzerinde birkaç tur attı. Kargo karnı açıldı. İçinden büyükçe bir top aşağıya düştü. Yere temas eder etmez kırmızı bir toz bulutuyla zıpladı. Duvar boyunda yükseldi. Yeniden vurdu yere. Giderek sakinleşti. Helikopter geldiği gibi kaybolurken top da durdu.

Dunya koşarak yanına vardı. Üzerindeki resmî devlet numaralarına baktı. Damga ve paraf kısmı için topu biraz çevirdi. Notları okudu.

"Su Rejisi Güvenlik Komiserliği," diye mırıldandı.

Topun fermuar dikişini buldu, tırnağı ile jelatinin ucunu kaldırdı. Çekti. Küçük demir topuza asıldı. Top olgun bir meyve gibi ortadan ikiye açılırken bayat ve plastik kokan bir hava verdi dışarıya. Dunya neredeyse kusacaktı. Sönen kürenin içinden iki siyah kutu çıktı.

Dunya diz çöküp kutuları yan yana koydu. Üzerinden "direktif" yazanı açtı. Katlanmış bir kâğıt. Aldı.

Görevli Mühendise Özel,

Silah kutusunda sökülmüş ve gres yağında bekletilmiş keskin nişancı tüfeğini (demirbaş no: XCV333...q23) size zimmetliyoruz. Cephaneyi de aynı kutuda bulacaksınız. Son günlerde başıbozuk Ronlu grupların su hattı boyunca ilerledikleri raporları alınıyor. Bazı grupların K.ya ulaştığını ve orada bir yerleşim birimi kurmak için yerel yöneticilere dilekçe ile başvurduklarını biliyoruz. Dilekçe hakkı kutsaldır. Engellenemez. Ama Ronluların yasadışı göçlerini engellemek bir vazifedir. Oluşacak kayıplardan sorumlu olmadığınız garantisini verir...

Dunya direktif mektubunu defalarca okudu. Sonra silahın parçalarını sildi. Monte etti. Cephaneyi yükledi.

Artık günde üç saat –talimat gereği– gözlem yapmaya başlamıştı. Zaman dilimini –yine talimat gereği– kendi seçiyor ve raporu seyir defterine yazıyordu.

Gün: ...
Saat: ...
Yer: Güneş paneli tepesi pusu çukuru
Vaziyet:

Yıldızlara bakıyorum. Anne sütü gibi bir yol var aralarından geçen. Pullanmış kenarları. Ama ortasına doğru nasıl bir karanlık var. Beyazlık uğraşsa da örtemiyor olanları. Anne, diyorum. Şimdi aniden gelsen, sabah uyanır uyanmaz erişte haşlasak beraber. Galiba bu tepede uyuyacağım bu gece. Anne, az önce iki gece tilkisi geçti. Gece görüş dürbününden fark ettim. Kuyrukları yeşil iki tilki. Gecelerdir Ronluları bekliyorum. Sen de gelmiyorsun üstelik.

(...)

Sarsıntıya uyandı.

"Su..."

Birisi yanına diz çökmüş, elleri omuzlarında.

"Su buradan mı geçiyor? Su, su..."

Dunya sıçrayarak uyandı.

"Anne?"

Omzuna asılı silahını kurdu aceleyle.

Karşısında iki kadın duruyordu Dunya'nın. Yaşlı ve iki büklüm olanı ötekinin koluna girmiş ve bir elini tutmuştu. Boşta kalan elini uzattı.

"Çok susadık. Biz. Hepimiz."

Dunya silahı doğrultarak ayağa kalktı. Kadınların da arkasında perişan bir grup insan ip gibi sıraya dizilmiş

onlara doğru bakıyorlardı. Yanlarından bir oğlak ayrıldı. Çölü eşeledi ön ayaklarıyla.

"Bize su verir misin? Sonra da yolu tarif et. Eğer bizi öldürmeyeceksen K.ya giden yolu göster. Suyumuz orada birikiyormuş. Terimiz nereye biz oraya."

(...)

Vaziyet:

Su Rejisi Güvenlik Komiserliği'ne,

Görevi başarıyla tamamladım. Kalan yiyecek stoklarını su hattı boyunca ilerleyen Ronlulara dağıttım. Yanımıza bol su aldık. Haritamız ve dürbünümüz var. Tüm cephaneyi belime bağladım. Silahı oğlak taşıyor. Eğer bir helikopteriniz tepede dolaşırsa galiba acımayacağım pilota. Annem gelmedi. Çünkü çoktan ölmüş. Ronlu kadınlar tek tek avuçlarıma bakıp aynı şeyi söylediler. Ama onların kardeşi olabilirmişim istersem. K. Cazibe İstasyonu'nu terk etmeden önce küle çevirdik. Şimdi güneş panellerini parçalamaya gidiyoruz. Sonra dağlara geri yürüyeceğiz.

Sonsöz

Bu sayfaların tümünü Karapınar'da bir iğde ağacının altında, kumların arasında duran deri çantanın içinde buldum. Ümitsizlikten ağlamak üzereydim. Bir damla su içmeyi bile düşünemiyordum. Bölüm numaraları hariç hiçbir şeye dokunmadım sevgili rüyam.

Son yıllarda adından sıkça söz ettiren Ahmet Büke, sıradan insanların içdünyalarını yürek burkan bir incelikle anlatan öykülerin yazarı.

Kurt indi. Tek başına. Arka ayağında duman rengi bir akıtma. Alnından gözüne inen siyah lekesiyle kurt indi çok uzakta bir yerde. Havayı derin derin kokladı. Yanık kokusunu takip etti. Et ve kemik çekti onu. Koşmayacak, kovalamayacak bir avı. Ne sürüden geri kalmış, kocamış bir koyun, ne yılkı, ne korkmuş bir tavşan. Pıhtısından donmuş, çatlamış kan.

Ahmet Büke, delilerin akıllılardan, anıların yaşanan zamandan daha muteber olduğu küçük bir Ege kasabasında doğdu. Yaşlı teyzelerin, manifaturacıların, geceyi örten cevizlerin, genç karıncaların, alıngan derelerin, incirin ve zeytinin sofrasında büyüdü. Onlara olan borcunu ödemek için on yıldır öyküler yazıyor. Edebiyatı kimsesizlerin kimsesi olarak görüyor. Büke yeni kitabı *Cazibe İstasyonu*'nda kalemiyle çizdiği coğrafyayı biraz daha genişletiyor; daha iyi bir dünya umuduyla...

ISBN 978-975-07-1537-2

8 TL
KDV DAHİL